

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Obec Psáry**, se sídlem Pražská 137, Psáry, zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou, se sídlem Muchova 232/13, Praha 6, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2013, č. j. 10 A 54/2012 - 73,

t a k t o :

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Kasační stížnost se zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Petry Bielinové.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011, č. j. SPR-7104/11-9, žalovaný uznal žalobkyni vinnou, že jako „účastník řízení (...) v souvislosti se zpracováním osobních údajů, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., zveřejnil v blíže nezjištěné době nejdříve však v době od 14. září do 17. října 2011 prostřednictvím svých webových stránek na internetové adrese *psary.cz/usneseni/usneseni-zastupitelstva-c-4-2011-zapis-video* videozáznam ze zasedání zastupitelstva obce konaného dne 14. září 2011, který obsahoval mimo osobní údaje Mgr. M. T. v rozsahu jméno, příjmení a informace o dříve vykonávané funkci ředitelky školy, také údaj o výši její superhrubé mzdy za rok 2010 a výši odměny vyplacené za měsíc srpen 2010, aniž by disponoval souhlasem Mgr. T. s tímto zveřejněním, čímž porušil povinnost stanovenou

v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny a k jinému účelu jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6 tohoto zákona, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas, a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu (...).“ Za tento správní delikt byla žalobkyni podle § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 5.000 Kč. Žalobkyni byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V odůvodnění žalovaný uvedl, že zveřejnění předmětných údajů žalobkyní nebylo vedeno snahou poskytnout veřejnosti informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, přesto se zabýval otázkou, zda tyto údaje mohly být podle uvedeného zákona zveřejněny, a to prostřednictvím internetu vůči blíže neurčenému okruhu adresátů. Konstatoval, že § 5 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím sice umožňuje zveřejnit i jiné, respektive zákonem neuvedené informace, nicméně § 8a téhož zákona odkazuje na zákon o ochraně osobních údajů, z jehož § 5 odst. 3 a § 10 lze dovodit, že střet práva na informace a práva na ochranu soukromí je nutné posuzovat prostřednictvím testu proporcionality. Žalovaný přitom vyloučil, že by v posuzované věci bylo možné použít právní závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, s odůvodněním, že se jednalo o typově jinou záležitost.

Žalovaný se dále zabýval aplikací testu proporcionality, obecně přitom poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, Soudního dvoru Evropské unie, Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Konkrétně podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 20. května 2003, Rechnungshof proti Österreichischer Rundfunk, Wirtschaftskammer Steiermark, Marktgemeinde Kaltenleutgeben, Land Niederösterreich, Österreichische Nationalbank, Stadt Wiener Neustadt, Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs AG a Christa Neukomm a Joseph Lauermann proti Österreichischer Rundfunk, spojené věci C-465/00, C-138/01 a C-139/01 (dále jen „Österreichischer Rundfunk“), „mají daňoví poplatníci a veřejné mínění právo být obecně v demokratické společnosti informováni o používání veřejných příjmů; vyvstává však otázka, zda je uvádění jmen dotčených osob ve vztahu k probíraným příjmům přiměřené ve vztahu k legitimnímu cíli a zda se důvody takového zveřejnění jeví jako právně významné a dostatečné.“ Žalovaný dovodil, že právo na informace není neomezené a sdělil, že „i pokud by bylo lze považovat za zákonný podklad jednání účastníka řízení zákon č. 106/1999 Sb. a legitimním cílem jeho jednání by bylo zvýšení transparentnosti, respektive veřejná kontrola použitých veřejných prostředků, nelze zveřejnění osobních údajů Mgr. T. prostřednictvím internetu v rozsahu vymezeném ve výroku tohoto rozhodnutí považovat za přiměřené, resp. nezbytné, neboť způsobuje nepřiměřený zásah do jejího práva na ochranu soukromého a osobního života. Lze tedy učinit závěr, že zveřejnění osobních údajů způsobem, který zvolil účastník řízení, by nebylo v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb. ani v případě, že by skutečný účel zpracování směřoval k plnění práv a povinností vyplývajících mu ze zákona č. 106/1999 Sb.“ Na základě výše uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně porušila povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, čímž se dopustila správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Při stanovení výměry sankce přihlédl ke skutečnosti, že došlo ke zveřejnění

pokračování

osobních údajů, které mohou závažně zasáhnout osobní sféru Mgr. M. T., a že tyto údaje byly zveřejněny prostřednictvím internetu širokému okruhu osob.

Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2012, č. j. SPR-7104/11-18, předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „předseda úřadu“) zamítl rozklad žalobkyně a shora uvedené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se ztotožnil s úvahami žalovaného, které dále rozšířil. Sdělil, že zveřejnění předmětných údajů Mgr. M. T. má povahu zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Uvedl, že žalobkyně byla povinna zpracovávat osobní údaje výlučně k účelu, k němuž byly shromážděny, což v daném případě znamenalo *„za účelem projednání příslušných záležitostí a informování o tomto jednání v rozsahu a způsobem předvídaným zvláštními právními předpisy.“* Předseda úřadu poukázal na skutečnost, že režim zpřístupňování zápisů z jednání zastupitelstva obce částečně vychází z § 97 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, avšak primárně je třeba vycházet z § 95 ve spojení s § 16 a § 17 téhož zákona a z obecné právní úpravy zákona o ochraně osobních údajů. Z uvedených ustanovení zákona o obcích vyplývá, že do úplného znění zápisu z jednání zastupitelstva obce smí nahlížet pouze vymezená skupina osob, nikoliv veškerá veřejnost. Zveřejnění zápisu bez důsledné anonymizace představuje porušení zákona o ochraně osobních údajů. Vzhledem k tomu, že zákon o obcích hovoří pouze o zápisu, lze videozáznam pořídit nejvýše za účelem vyhotovení zápisu. K testu proporcionality předseda úřadu uvedl, že *„[z]pracováním osobních údajů dochází k zásahu do osobnostní sféry subjektu údajů, kdy videozáznam je v tomto směru značně invazivnějším prostředkem nežli prostý zápis. Při aplikaci testu proporcionality, bylo-li odhlédnuto od faktu, že zákon č. 128/2000 Sb. hovoří toliko o zápisu a nikoli o záznamu, lze tudíž v šetřeném případě dospět k závěru, že pořízení videozáznamu pro existenci objektivně srovnatelného prostředku (pořízení zápisu) není k dosažení cíle [rámcově zachytit průběh zasedání v jeho podstatných bodech (...)] nutné a ani přiměřené v užším slova smyslu. V kontextu uvedeného by pak interpretace slova zápis ve zmíněném předpisu jako záznam představovala nepřipustný postup od menšího k většímu. V této souvislosti odvolací orgán dále podotýká, že zájem na zpřístupňování zápisů v neanonymizované podobě pro v zákoně č. 128/2000 Sb., uvedenou skupinu subjektů je legalizován, resp. legitimován jednak majetkovou zainteresovaností a jednak předpokladem jejich bezprostřední osobní účasti v komunitě tvořící z osobního hlediska územně samosprávný celek, která se následně realizuje primárně v komunálních volbách. V ostatních případech zákonodárce zájem neshledal, a proto je třeba vycházet z obecné úpravy zákona č. 101/2000 Sb.“* Shrnutí, že sdělení předmětných údajů přímo na zasedání zastupitelstva obce, či v mezích § 16 a § 17 zákona o obcích, nepředstavuje nepřiměřený zásah do osobnostní sféry adresáta. V případě zveřejnění těchto údajů prostřednictvím internetu je tomu však naopak. Předseda úřadu odmítl aplikaci právních závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 1 As 36/2008 - 77, s odůvodněním, že se jedná o rozdílnou záležitost.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 4. 2013, č. j. 10 A 54/2012 - 73, zrušil obě shora uvedená rozhodnutí a uložil žalovanému zaplatit žalobkyni k rukám její právní zástupkyně náhradu nákladů řízení ve výši 10.200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku. V odůvodnění konstatoval, že § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím výslovně ukládá povinnému subjektu sdělit žadatelům osobní údaje o příjemcích veřejných prostředků, a to v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde mají trvalé bydliště, výše, účel a podmínky poskytnutí veřejných prostředků. Městský

soud v Praze poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, podle nějž zaměstnanec, jehož odměna je vyplácena z veřejného rozpočtu, je příjemcem veřejných prostředků, a výši jeho platu nebo odměny proto lze zveřejnit. Městský soud v Praze dále připomněl rozsudek ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že se § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahuje na § 8b téhož zákona. Městský soud v Praze proto shrnul, že *„[s]tanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje, jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné.“*

Soud konstatoval, že k poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků existuje jednotná judikatura správních soudů. Současně ovšem rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla předložena otázka, zda povinný subjekt při rozhodování o poskytnutí základních osobních údajů o osobě, které poskytl veřejné prostředky, je povinen provést test proporcionality, kterým by posoudil střet práva na informace a práva na ochranu osobních údajů. Městský soud v Praze k tomu uvedl, že před vydáním rozsudku nemusel vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu v této věci, neboť správní orgány se pokusily test proporcionality ve svých rozhodnutích provést. Soud se proto zabýval otázkou, zda lze závěry správních orgánů označit za přezkoumatelné a správné. V této souvislosti uvedl, že předmětné údaje byly sděleny v mezích zákonné výluky podle § 3 odst. 6 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů a dále také konstatoval, že *„[a]ť již údaj na jednání zastupitelstva zazněl v souvislosti s pracovněprávním sporem (jak tvrdí žalobce) nebo „v rámci politické diskuze zastupitelstva o činnosti kontrolního výboru žalobce, resp. v souvislosti s předchozí činností Mgr. M. T. jako ředitelky příspěvkové organizace (školy)“ jak uvedl ve vyjádření žalovaný, žalobce má povinnost v případě dotazu nebo vyslovených pochybností informovat veřejnost o poskytování veřejných prostředků, jimiž odměna ředitelky školy jejíž činnost žalobce financuje z veřejných prostředků nepochybně je.“* Soud poznamenal, že sdělení předmětných údajů nepovažuje za samoučelné, neboť souviselo s povinností informovat veřejnost o struktuře veřejných výdajů. Starosta obce během zasedání zastupitelstva sdělil pouze jméno a příjmení příjemkyně veřejných prostředků, právní titul, na jehož základě byly prostředky vyplaceny a výši vynaložených veřejných výdajů, to znamená výši superhrubé mzdy a odměny Mgr. M. T., přičemž právě od této částky by se později odvíjely skutečné veřejné výdaje, které by žalobkyni vznikly, pokud by prohrála pracovněprávní spor o neplatnost odvolání Mgr. M. T. z funkce ředitelky a o neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí. Ke způsobu zveřejnění soud poukázal na § 4 odst. 1 a § 5 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle nichž lze poskytovat informace na základě žádosti nebo zveřejněním, přičemž povinný subjekt může se stanovenými výjimkami zveřejnit i další informace, než ty, které jsou uvedeny v § 5 odst. 1 téhož zákona. Soud rovněž přisvědčil žalobkyni, že se správní orgány nevypořádaly s existencí § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Soud zdůraznil, že zveřejnění předmětných údajů nebylo nepřiměřené, nebo v rozporu s § 97 zákona o obcích. Tento způsob informování veřejnosti je v obci obvyklý, odpovídá usnesení zastupitelstva z roku 2011 a přispívá k poskytnutí autentické informace o události, které může být podle § 93 odst. 2 zákona o obcích přítomen kdokoli. Předseda úřadu podle soudu nedokázal přesvědčivě odůvodnit závěr, že pořízení videozáznamu ze zasedání zastupitelstva není nutné ani přiměřené k dosažení cíle „rámcově zachytit průběh zasedání zastupitelstva“ a nedokázal rovněž odůvodnit, že audiovizuální záznam ze

pokračování

zasedání zastupitelstva má sloužit výhradně pro „interní potřebu“. Vzhledem k uvedeným skutečnostem soud dovodil, že předmětné údaje byly zveřejněny v souladu s § 4 odst. 1, § 5 odst. 7 a § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, a žalobkyně se proto nemohla dopustit správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také „s. ř. s.“). V ní namítl, že řízení před Městským soudem v Praze bylo zatíženou vadou, neboť stěžovateli nebyla zaslána replika žalobkyně, čímž byla založena nerovnost mezi procesními stranami a nezákonnost rozsudku.

Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v jeho vnitřní rozpornosti. Soud sdělil, že v projednávané věci existuje jednotná judikatura, avšak současně poukázal na skutečnost, že rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla v obdobné věci předložena sporná otázka, zda při rozhodování o poskytnutí informací o výši peněžitých plnění poskytovaných zaměstnanci zaměstnavatelem, který je povinným subjektem, aplikovat test proporcionality. Stěžovatel namítl, že z odůvodnění rozsudku není zřejmé, zda měl být, podle soudu, v posuzované věci test proporcionality proveden, či nikoliv, popřípadě, jak se s tímto testem vypořádal a z jakých důvodů upřednostnil právo na informace před právem na ochranu soukromí. Stěžovatel shrnul, že *„na jedné straně soud připouští nutnost provést test proporcionality, ale současně jej nahrazuje závěrem o tom, že zákon ukládá informace poskytnout a takové informování je vhodné a potřebné, aniž by se vypořádal s rozsahem informování ve vztahu k osobním údajům, resp. k zásahu do soukromí, a aniž by test proporcionality, který sám považuje za nutný, provedl.“* Stěžovatel shledal nesrozumitelnost, respektive nezákonnost rozsudku v tom, že soud účelově vybral pouze některé části rozhodnutí předsedy úřadu a nepřihlédl k rozhodnutí žalovaného, přestože společně tato rozhodnutí tvoří jediný celek. Namítl, že pouze tímto postupem mohl soud dospět k závěru, že stěžovatel své rozhodnutí dostatečně přesvědčivě neodůvodnil a že se nevypořádal se základní argumentací žalobkyně k § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel uvedl, že napadený rozsudek je nesrozumitelný a nezákonný také proto, že soud v odůvodnění odkázal na zákonnou výlukou pro poskytnutí informací podle § 3 odst. 6 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, aniž by přitom specifikoval, o který ze zákonem uvedených důvodů by se mělo jednat. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že zákon žádný odpovídající důvod neobsahuje a § 3 odst. 6 uvedeného zákona dopadá výlučně na výjimečné případy související se zajištěním bezpečnosti a veřejného pořádku, tak jak to umožňuje čl. 13 směrnice č. 95/46/ES ze dne 24. 10. 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „směrnice č. 95/46/ES“). Uvedl, že rozsudek rovněž trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť soud nezohlednil judikaturu Soudního dvora Evropské unie, na kterou stěžovatel upozorňoval ve vyjádření k žalobě.

Stěžovatel odmítl jako nezákonný závěr soudu, že *„zveřejnění informace na zastupitelstvu bylo účelné, resp. bylo v souladu s účelem informovat o struktuře veřejných výdajů.“* Jestliže žalobkyně v pracovněprávním soudním sporu s Mgr. M. T. dosáhne rozsudku ve svůj prospěch, tak žalobkyni žádná škoda nevznikne. V opačném případě by

však byla Mgr. M. T. stížena nezákonným odvoláním, respektive výpovědí a současně také neoprávněným zásahem do soukromí. Z tohoto důvodu lze podle stěžovatele redukovat veřejnou kontrolu při nakládání s veřejnými prostředky na informování veřejnosti o tom, zda zastupitelé, kteří žalobkyni způsobili škodu nezákonným rozhodnutím, tuto škodu nahradili.

Stěžovatel uvedl, že při zveřejnění předmětných údajů žalobkyně nepostupovala podle zákona o svobodném přístupu k informacím a tuto argumentaci začala používat až následně, aby ospravedlnila svůj postup. I kdyby však žalobkyně postupovala podle uvedeného zákona, tak by se dopustila diskriminace Mgr. M. T., neboť zveřejnila pouze její údaje, nikoliv údaje dalších zaměstnanců žalobkyně v obdobných pozicích. Akceptace takového postupu by podle stěžovatele umožňovala šikanovat vybrané zaměstnance.

Stěžovatel popřel, že zveřejnění předmětného videozáznamu bylo přiměřené a v souladu s § 97 zákona o obcích. Uvedl, že „závěr o přiměřenosti zveřejnění informace ještě neznamená, že takové zveřejnění je zákonné“ a dále dodal, že zpracovávat osobní údaje lze pouze za podmínek stanovených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Konstatoval, že ustanovení § 97 zákona o obcích není ve vztahu k problematice osobních údajů dostatečně určité a jednoznačné, jak to vyžaduje např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci S. a Marper proti Velké Británii, ze dne 4 prosince 2008, č. 30562/04 a 30566/04, nebo Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10.

Podle stěžovatele se soud nevypořádal s námitkou, že rozsah zveřejněných údajů v posuzované věci neodpovídá rozsahu, který je předvídan v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť zaměstnanec není příjemcem veřejných prostředků ve výši superhrubé mzdy. Stěžovatel však zdůraznil, že žalobkyně nepostupovala podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Poukázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci Österreichischer Rundfunk, v němž byly vyjádřeny pochybnosti, zda veřejná kontrola platů není v rozporu s čl. 8 směrnice č. 95/46/ES, a na názor Soudního dvora Evropské unie uvedený v rozsudku ze dne 6. 7. 2010, ve věci C-28/08 P, Komise proti The Bavarian Lager Co. Ltd., že nelze automaticky dát přednost právu na informace před právem na ochranu soukromí. Dále připomněl rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 11. 2010, Volker und Markus Schecke GbR a Hartmut Eifert proti Land Hessen, spojené věci C-92/09 a C-93/09. Z těchto rozsudků učinil stěžovatel závěr, že *„při zveřejňování, resp. poskytování informací, které mají charakter osobních údajů, je třeba hodnotit, zda platná právní úprava ob stojí ve vztahu k právu na soukromí dle čl. 8 EÚLP, tedy zda zásah do práva na soukromí (příjemců veřejných prostředků) je v souladu se zákonem a nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Současně je třeba přihlídnout k tomu, zda odepření takové informace není omezením práva na svobodu projevu (práva vyhledávat informace) dle čl. 10 EÚLP.“* Stěžovatel dále z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10, dovodil, že zásah do soukromí, prováděný na základě zákona, nelze bez dalšího považovat za oprávněný ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Není-li takový zákon přímo protiústavní, je třeba jej vykládat a aplikovat způsobem, který bude k právu na soukromí ústavně konformní. Stěžovatel dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2012, č. j. 45 A 4/2012 - 76, a sdělil, že podle tohoto rozsudku

pokračování

„informace o platu, který je jediným běžným zdrojem příjmu dané osoby, by vedla k podrobnému obrazu o finanční situaci zaměstnance, a neměla by proto být předmětem veřejné diskuze.“

Stěžovatel konstatoval, že úmyslem zákonodárce nebylo zahrnout pod § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím rovněž informace o platech zaměstnanců veřejné správy. Tento závěr stěžovatel dovodil „z důvodové zprávy k obdobnému, neschválenému, legislativnímu návrhu z roku 2002“ a z gramatického výkladu § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Platy veřejným zaměstnancům nejsou poskytovány, ale pravidelně a opakovaně vypláceny. Stěžovatel sdělil, že akceptace závěrů soudu by byla diskriminační vůči veřejným zaměstnancům, neboť pokud by měly být poskytovány informace o jejich platech, tak není důvod, proč by neměly být poskytovány rovněž informace o příjmech důchodů a sociálních dávek. Na okraj stěžovatel sdělil, že rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, a ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012 - 38, vedou k absurdnímu závěru, že v rozsahu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba poskytovat informace o každém, komu stát poskytne například občanský průkaz, průkaz zdravotní pojišťovny apod., přičemž poskytování takových informací je zcela jistě nepřiměřené a nemohlo být nikdy úmyslem zákonodárce.

Stěžovatel odmítl závěr soudu, že právo nahlížet do zápisu z jednání zastupitelstva obce má podle § 95 odst. 2 zákona o obcích celá veřejnost, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, z něž vyplývá, že právo nahlížet do úplného, respektive neanonymizovaného znění zápisu mají pouze osoby uvedené v § 16 odst. 2 zákona o obcích.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobkyně zaslala Nejvyššímu správnímu soudu vyjádření ke kasační stížnosti. V něm uvedla, že i kdyby Městský soud v Praze opomenul doručit stěžovateli repliku k vyjádření, tak to nemohlo způsobit nezákonnost rozsudku. Poukázala na skutečnost, že stěžovatel ve svém rozhodnutí zcela opomenul § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, ačkoliv v kasační stížnosti sdělil, že otázku aplikace tohoto ustanovení vyřešil žalovaný na páté straně svého rozhodnutí. Stěžovatel podle žalobkyně opomenul také § 5 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něž lze zveřejnit i jiné, než zákonem výslovně uvedené informace v § 5 odst. 1 téhož zákona. Žalobkyně zdůraznila, že účelem zpracování osobních údajů byla v posuzované věci identifikace struktury veřejných výdajů. Sdělila, že ředitelka školy je příjemcem veřejných prostředků, pro které zákonodárce stanovil odlišný stupeň ochrany. Zveřejnění předmětných údajů nelze vnímat jako potrestání Mgr. M. T.. K námitce stěžovatele žalobkyně konstatovala, že neměla důvod zveřejňovat údaje všech svých zaměstnanců, neboť taková otázka na zasedání zastupitelstva nebyla projednávána. Žalobkyně namítla, že stěžovatel rozlišuje informace, které lze či nelze zveřejnit nikoliv podle jejich obsahu, ale podle způsobu zveřejnění, což nemá žádnou zákonnou oporu. Co se týká judikatury Evropského soudu pro lidská práva (pozn. Nejvyššího správního soudu: žalobkyně zřejmě měla na mysli také judikaturu Soudního dvora Evropské unie), žalobkyně odkázala na své dřívější vyjádření,

kteřé učinila v průběhu řízení před Městským soudem v Praze. V tomto vyjádření vysvětlila, že rozsudky, na které poukázal stěžovatel, vycházejí ze zcela odlišného skutkového stavu. Totéž výslovně uvedla také ve vztahu k rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci S. a Marper proti Velké Británii, ze dne 4. 12. 2008, č. 30562/04 a 30566/04, nálezů Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26. 6. 2013, č. j. 4 As 90/2013 - 28, přerušil řízení o kasační stížnosti, neboť zjistil, že osmý senát usnesením ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 55/2013 - 23, postoupil rozšířenému senátu věc k posouzení právní otázky, „zda v případě kolize práva žadatele na informace s právem jiného subjektu na ochranu soukromí je nutno tato vzájemně si konkurující práva poměřit pomocí testu proporcionality.“ Vzhledem k tomu, že věc postoupená rozšířenému senátu se stejně jako projednávaná věc týkala poskytnutí informací o výši odměn ředitele (ředitelky) školy vyplacených z veřejných prostředků, mohl mít výsledek řízení před rozšířeným senátem vliv na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v projednávané věci. Rozšířený senát rozsudkem ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, rozhodl o předložené věci, a Nejvyšší správní soud proto mohl podle § 48 odst. 5 s. ř. s. pokračovat v řízení o kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 4 As 90/2013.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že řízení před Městským soudem v Praze bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Vada soudního řízení podle stěžovatele spočívala v tom, že mu nebyla zaslána replika žalobkyně, čímž měla být mezi stranami založena nerovnost. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze spisu Městského soudu v Praze vyplývá, že replika žalobkyně ze dne 25. 5. 2012 stěžovateli skutečně nebyla zaslána. Tato skutečnost však nezakládá nezákonnost napadeného rozsudku, neboť soudní řád správní soudům nestanoví povinnost zaslat žalovanému repliku žalobce. Stejný závěr byl vyjádřen například

pokračování

v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2011, č. j. 2 Afs 62/2010 - 184. Odborná literatura v této věci uvádí, že „[r]epliku není třeba zasílat žalovanému či osobám zúčastněným na řízení k dalšímu vyjádření, ledaže je soud toho názoru, že by jejich duplika mohla být přínosná. Soud by neměl dopustit, aby byl pouze zprostředkovatelem komunikace mezi žalobcem, žalovaným správním orgánem, případně osobami zúčastněnými na řízení, aniž by tato komunikace měla pro předmět řízení přidanou hodnotu.“ (POTĚŠIL, Lukáš; BRUS, Martin; HLOUCH, Lukáš; et al. *Soudní řád správní: Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 674).

Nejvyšší správní soud posoudil námitku stěžovatele vůči nepřezkoumatelnosti, respektive vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku. Městský soud v Praze na páté straně napadeného rozsudku konstatoval, že judikatura správních soudů je v nahlížení na poskytování informací, pokud jde o příjemce veřejných prostředků, jednotná. V téže větě však soud dodal, že v současné době je rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu předložena otázka, zda v případě kolize práva žadatele na informace s právem jiného subjektu na ochranu soukromí je nutno tato vzájemně si konkurující práva poměřit pomocí testu proporcionality. Nejvyšší správní soud konstatuje, že mezi uvedenými tvrzeními žádný rozpor není. Osmý senát Nejvyššího správního soudu dospěl k právnímu názoru, který se lišil od stávající judikatury, a proto věc postoupil rozšířenému senátu. Samotné postoupení věci podle § 17 s. ř. s. ovšem nemá charakter rozhodnutí o věci samé, a proto nemůže samo o sobě založit judikatorní odklon či rozpor.

Nejvyšší správní soud rovněž nemohl přisvědčit námitce stěžovatele, že z odůvodnění rozsudku není zřejmé, zda měl být, podle Městského soudu v Praze, v posuzované věci proveden test proporcionality ani to, jak se soud s tímto testem vypořádal. Nejvyšší správní soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozsudku zcela jasně vyplývá, že Městský soud v Praze s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a zejména také § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nepovažoval za nutné provádět v projednávané věci test proporcionality k posouzení otázky, zda lze poskytnout informace o výši platu a odměny bývalé ředitelky školy, jejímž zřizovatelem je žalobkyně, neboť toto oprávnění vyplývá přímo ze zákona. S ohledem na probíhající řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu však Městský soud v Praze přezkoumal závěry, ke kterým správní orgány dospěly v rámci testu proporcionality a právě proto, že tyto závěry nepovažoval za správné, vydal rozhodnutí ve věci samé. Pokud by závěry správních orgánů shledal jako správné, tak by měl řízení o žalobě přerušit podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. K takovému závěru však Městský soud v Praze nedospěl a tak mu nezbylo, než žalobě vyhovět.

V odůvodnění rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, rozšířený senát dovodil, že test proporcionality není třeba provádět mimo jiné v případech, kdy povinný subjekt rozhoduje o poskytnutí informací o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných a dále také zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných. Je tedy zřejmé, že v případě

rozhodování poskytnutí informací o platu ředitelky školy, jejímž zřizovatelem je žalobkyně, není třeba provádět test proporcionality. Městský soud v Praze postupoval v souladu s citovaným rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Část odůvodnění napadeného rozsudku, která se zabývá testem proporcionality ve vztahu k otázce, zda bylo možné poskytnout předmětné informace, je pouze komplementární a nemůže mít vliv na jeho přezkoumatelnost či zákonnost.

Výše nastíněné závěry, vyplývající z rozsudku rozšířeného senátu, však nelze bez dalšího aplikovat vůči způsobu poskytnutí předmětných informací zveřejněním. Předseda úřadu se na tuto otázku pokusil aplikovat test proporcionality, Městský soud v Praze však jeho závěry dostatečně přesvědčivě vyvrátil a vyložil vlastní úvahy. Předseda úřadu konstatoval, že osobní údaje Mgr. M. T. byly prostřednictvím internetu zpřístupněny neomezenému počtu příjemců, čímž došlo k překročení zákonného zmocnění žalobkyně podle § 95 ve spojení s § 16 a § 17 zákona o obcích. Dále předseda úřadu naznačil, že způsob zveřejnění předmětných údajů představoval nepřiměřený zásah do osobnostních práv, aniž by však uvedené tvrzení blíže specifikoval. Městský soud v Praze správně konstatoval, že ustanovení § 97 zákona o obcích nestanoví podrobný výčet způsobů, jakými je obec oprávněna zveřejňovat informace ze zasedání zastupitelstva, tudíž nelze přisvědčit závěru stěžovatele, že žalobkyně překročila meze zákonného zmocnění. Soud rovněž nemohl polemizovat s nadmíru obecným tvrzením o neproporcionálním zásahu do osobnostních práv. Namísto toho však provedl vlastní úvahu, z níž je zřejmé, že právo na ochranu soukromí není v posuzované věci dotčeno do takové míry, do jaké by byl dotčen veřejný zájem na naplnění principu publicity veřejné správy, pokud by nedošlo k poskytnutí předmětných údajů zveřejněním záznamu z jednání zastupitelstva obce. Soud přitom zdůraznil, že právě tento způsob zveřejnění umožnil poskytnout široké veřejnosti autentickou informaci tak, jak byla sdělena na zasedání zastupitelstva obce.

Nejvyšší správní soud přisvědčil těmto závěrům Městského soudu v Praze. Poskytnutí předmětných údajů umožnilo informovat širokou veřejnost o veřejných výdajích, které žalobkyni již v minulosti vznikly, popřípadě, které mohou v budoucnu ještě vzniknout v souvislosti s pracovněprávním sporem s Mgr. M. T.. Okruh legitimních příjemců předmětných údajů nelze omezit jen na občany obce. Oprávněný zájem na získání těchto informací může mít široká veřejnost, která se v demokratickém státě podílí na vytváření finanční politiky v širokém slova smyslu. Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit názoru, že předmětné údaje nebylo možné zveřejnit, protože to výslovně nestanoví zákon o obcích. Zákonné zmocnění žalobkyně ke zveřejňování informací vyplývá z § 4 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Poskytnutí předmětných údajů zveřejněním (na rozdíl od jejich poskytnutí na základě individuální žádosti ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62) je však nutné posoudit v rámci testu proporcionality, aby takové zpracování osobních údajů bylo v souladu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů a příslušné evropské legislativy (srov. k tomu podrobný rozbor provedený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014 - 41). Zákon o obcích by v posuzované věci měl význam pouze tehdy, pokud by poskytnutí předmětných údajů zveřejněním zakazoval. Takové ustanovení však uvedený zákon neobsahuje.

pokračování

Současně je nutné konstatovat, že způsob zveřejnění předmětné informace nebylo možné nahradit jiným, méně intenzivním způsobem, aniž by to ohrozilo dosažení zamýšleného cíle transparentnosti veřejné správy. Právo na ochranu soukromí je v posuzované věci v konfliktu s veřejným zájmem na transparentnosti veřejné správy a v obecném smyslu také s právem na informace. Údaje o veřejných výdajích, které byly, nebo mohou být vynaloženy, veřejnosti umožňují kontrolovat, zda veřejná správa jedná v souladu s principy dobré správy, to znamená mimo jiné hospodárně a efektivně. Veřejnost může přizpůsobovat své požadavky vůči veřejným orgánům s ohledem právě na strukturu veřejných výdajů. V posuzované věci žalobkyně informovala veřejnost, že jí v budoucnu mohou vzniknout dodatečné výdaje, což nepochybně mohlo ovlivnit rozhodování žalobkyně i jejích občanů jako voličů, vůči nimž nesou zvolení zastupitelé odpovědnost. Nelze rovněž nepřihlédnout ke skutečnosti, že zastupitelstvo obce na svém zasedání projednávalo podezření, že v místní správě dochází k nestandardním postupům. Vzhledem k uvedeným skutečnostem veřejný zájem na naplnění principu transparentnosti převážil nad zájmem na ochranu soukromí Mgr. M. T.. V této souvislosti lze zmínit úvahu rozšířeného senátu obsaženou v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, podle níž *„[i]nformaci o výši platu (mzdy) nebo jiného peněžního plnění zaměstnance placeného z veřejných prostředků především nelze považovat za informaci, která by jej v případě zveřejnění difamovala nebo jinak snižovala jeho lidskou důstojnost, neboť sama o sobě výše platu žádný negativní informační obsah nemá.“* V rámci posouzení proporcionality zásahu do práva na ochranu osobních údajů Mgr. M. T. je třeba uvážit i to, že tento zásah je relativně méně intenzivní vzhledem ke skutečnosti, že na základě individuální žádosti jakéhokoli občana by předmětná informace musela být poskytnuta na základě § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím a zveřejněna dle § 5 odst. 3 uvedeného zákona ve smyslu shora citovaného rozsudku rozšířeného senátu. Naopak právo žalobce na samosprávu a s tím související zájem samosprávných orgánů na informování svých občanů, respektive i třetích osob, o záležitostech veřejného zájmu projednávaných zastupitelstvem, jakož i právo občanů být informováni o činnosti územní samosprávy by bylo v této věci nepřiměřeným způsobem omezeno, pokud by žalobci nebylo umožněno zveřejnit záznam z jednání zastupitelstva včetně informací obsahujících předmětné osobní údaje. Takové opatření lze totiž považovat za vhodné, potřebné a přiměřené ve vztahu k uvedeným právům a oprávněným zájmům žalobce a občanů. Naopak informování občanů pouze cestou nahlížení občanů obce do zápisu z jednání zastupitelstva nelze považovat za vhodné opatření, zejména proto, že taková možnost informování je z povahy značně obtížná a pro běžného občana reálně nedostupná, proto by nevedla k dosažení shora uvedeného legitimního cíle.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval obecnou námitkou, že Městský soud v Praze vybral pouze některé části rozhodnutí předsedy úřadu a nepřihlédl k rozhodnutí žalovaného, přestože společně tato rozhodnutí tvoří jediný celek. Nejvyšší správní soud konstatuje, že Městský soud v Praze svůj rozsudek odůvodnil zcela přesvědčivým způsobem. Závěry soudu vyplývají z logických úvah a jsou podloženy spisovým materiálem. Naopak, z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že došlo k opomenutí § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný se v tomto ohledu omezil na konstatování, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, rozhodoval o *„poskytnutí informace o výši platu nebo odměny konkrétního zaměstnance povinného subjektu na základě individuální podané žádosti, nikoliv zveřejňování takové*

informace způsobem umožňujícím dálkový přístup.“ Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že argumentace správních orgánů je v tomto ohledu zcela nedostatečná a v žádném případě neodůvodňuje, proč nebyl aplikován § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. V rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[l]ze ... logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků.“ Je zcela zřejmé, že uvedený závěr nesměruje vůči jedinému způsobu poskytnutí informace, ale v obecné rovině interpretuje předmětné ustanovení zákona (být byl tento judikát následně korigován rozšířeným senátem, jak je uvedeno shora). Stěžovatel není vázán odůvodněním rozsudku ve věci, které není účastníkem, odpovídá však za přesvědčivost svého rozhodnutí. Ani tuto kasační námitku tedy Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se Městský soud v Praze nevypořádal s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, na kterou stěžovatel upozornil ve vyjádření k žalobě. Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“. Stěžovatel ve vyjádření k žalobě poukázal na rozsudky Soudního dvora Evropské unie, přičemž je zřejmé, že tyto rozsudky nejsou v rozporu s napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud dále posoudil námitku stěžovatele, že žalobkyně nezamýšlela postupovat podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel nadto konstatoval, že i kdyby tomu tak bylo, rozsah zveřejněných údajů v posuzované věci neodpovídal údajům uvedeným v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť zaměstnanec není příjemcem veřejných prostředků ve výši superhrubé mzdy. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že postup žalobkyně plně odpovídá zákonu o svobodném přístupu k informacím a zákonu o ochraně osobních údajů. Spekulace stěžovatele, že žalobkyně původně nezamýšlela postupovat podle tohoto zákona, jsou zcela nepodložené a nemají oporu ve správním spisu. Nejvyšší správní soud rovněž konstatuje, že Městský soud v Praze vypořádal námitky stěžovatele vůči rozsahu zveřejněných informací. Z napadeného rozsudku vyplývá, že soud považuje informace o výši superhrubé mzdy a odměny za informace o poskytnutých veřejných prostředcích ve smyslu § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle tohoto ustanovení „[z]ákladní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.“ Zákon tedy nestanoví, že by bylo možné poskytnout pouze informace o finančních prostředcích, které bezprostředně obdrží příjemce, což ostatně odpovídá účelu poskytování

pokračování

těchto informací, kterým je kontrola veřejných výdajů. Žalobkyně proto byla oprávněna zveřejnit informace o superhrubé mzdě. Nejvyšší správní soud se také neztotožnil s názorem stěžovatele, že Mgr. M. T. byla diskriminována vůči ostatním veřejným zaměstnancům, kteří nebyli podrobeni této veřejné kontrole. Žalobkyně neměla důvod zveřejňovat další údaje. Na zasedání zastupitelstva obce byly projednávány otázky, které se jiných veřejných zaměstnanců netýkaly, a tak není možné dospět k závěru, že s Mgr. M. T. bylo za stejných okolností jednáno odlišným způsobem. Na základě uvedených námitek tedy nelze napadený rozsudek označit za nepřezkoumatelný či nezákonný.

Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou stěžovatele, že napadený rozsudek není v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie a Ústavního soudu. Z namítaných rozhodnutí však nevyplývá rozpor mezi napadeným rozsudkem a Ústavou České republiky nebo právem Evropské unie. Ostatně, ani z kasační stížnosti není zřejmé, v čem by měl tvrzený rozpor spočívat. K současné interpretaci § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se již podrobně vyjádřil rozšířený senát v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, a zhodnotil ji jako ústavně konformní i eurokonformní. Nejvyšší správní soud nemá důvod se od těchto závěrů v nyní posuzované věci odchylovat, přičemž zohlednil i dílčí odlišnost nyní posuzované věci od věci rozhodované rozšířeným senátem a to tak, že bylo třeba posoudit zásah do práva na ochranu osobních údajů pomocí testu proporcionality, jak právě vyžaduje stěžovatelem citovaná judikatura evropských soudů. K námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud dodává, že správní orgány nejsou oprávněny učinit si úsudek o protiústavnosti určitého ustanovení zákona a neaplikovat jej, jak naznačuje stěžovatel. Nejvyšší správní soud rovněž na okraj poznamená, že odkaz stěžovatele na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2012, č. j. 45 A 4/2012 - 76, je zcela nevhodný. Krajský soud totiž učinil podstatně širší úvahu, než uvedl stěžovatel. Podle Krajského soudu v Praze *„[v]e své podstatě lze - opět v souladu se zásadou bezrozpornosti a jednoty právního řádu - vycházet ze seznamu veřejných funkcionářů obsaženého v § 2 zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů. Osoby v něm zařazené nemohou počítat se zvýšenou ochranou své identifikace v souvislosti s žádostmi o poskytnutí informací o jejich příjmech z veřejných prostředků. Tento seznam samozřejmě není vyčerpávající a jistě existují i další veřejně činné osoby, které se dostanou do obdobného postavení jako veřejní funkcionáři. Naopak v případě jiných osob nebude vždy možno nalézt dostatečný zájem na jejich identifikaci pro účely veřejné diskuse o jejich příjmech z veřejných prostředků.“*

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Žalobkyně měla v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto soud uložil podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. stěžovateli povinnost zaplatit jí do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její právní zástupkyně náhradu nákladů kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, která se skládá z částky 3.100 Kč za jeden úkon právní služby [vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 18. 6. 2013 podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších

předpisů] a z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu